

Выходитъ во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы (кромъ рускихъ слвн.) о 5-й год. поп. Литер. додатокъ „Бібліотека наїзамъ. повѣстей“ виходить по 2 печат. аркушъ кожного 15-го и послѣднаго днія кожного мѣсяца. Редакція: Адміністрація підъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаються лише на попереднє застережене. Оголошення принимается по цѣнѣ 6 кр. бтъ однок. строчки печатной, въ руб. „Надбсланіе“ по 20 кр. а. в. Реклама: неопечатаніе вольнѣ бтъ порта. Предлату и инсераты принимаются: У Львовѣ Адміністрація „Дѣло“. У Вѣднѣ Haasenstein & Vogler, Wallstrasse 10; M. Dukes, Niewergasse 13; G. L. Danbe & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Danbe & Co. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Римѣ Редакція „Кіевскіхъ Старинъ“ въ Кіевѣ, поштовій ярдада и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовська ул., д. Ралли 9.

Просимо нашихъ Вп. Предплатниковъ о скоре надсыланье предплаты и выравнанье залегостей.

Справа „Народного Дому“.

IV.

Мѣсяцъ минав уже бтъ часу, якъ появилася брошюра „Руско-народна інституція Народный Домъ“, въ котрой авторъ очевидно добрае поінформованый въ цѣлій спрѣвѣ, отхиливъ заслону въ предсказуваного вже въ давніи процесу репрезентації мѣста Львова противъ теперѣшнього варяду „Народного Дому“. Нынѣ справа загально вже розъяснилася; шучно викликаваній по поводу тои брошюри страсти уляглися, запроданій въ розній боки органы псевдо-руській внизили о цѣлу оставу сїй клеветливій галасъ на народовѣвъ, запевно опамятавши и змѣркувавши, що они не чинять доброю прислуги анѣ спрапѣ „Народного Дому“ анѣ въ загалѣ справѣ русской.

Брошюра „Народный Домъ“ розпадася, якъ мы вже попереду замѣтили, на двѣ часті: одна дотыкає юридичної стороны справы, друга часть мѣстить полемику противъ нынѣшнього варяду „Народного Дому“. Розумѣєся, одна в друга части стоять съ собою въ прічиновій вязні, але не дастесь заперечити, що важнѣша для Русиновъ рѣчъ въ цѣлій той спрапѣ есть сторона юридична. Тымъ часомъ, автономій органы поминули зовѣмъ ту важнѣшу сторону справы, поминули до того степенія, що навѣть не пояснили своимъ чигателамъ, о що тутъ властиво ходить, а якъ звѣчайно, навѣть въ такъ важній спрапѣ старалися вимістичувати читателівъ укованими въ своїй кузні „катилинарскимъ заговоромъ“ народовѣвъ на інститутъ „Народный Домъ“.

Мы вже въ самога початку заявили були, що брошюра вийшла въ-подъ пера однинцѣ, за єї власну отвѣчальності. Въ полемику и въ спростованія дальшихъ інсініацій и інвектив, якъ сипались на народовѣвъ въ псевдо-руській прась, мы не вдавались, шануя достоинство нашої часописи и єї читателівъ, тымъ бѣльше, що згадані органы въ поїдніихъ часахъ зовѣмъ стратили почуття її юрисдикції приличности. Можемо сподѣватися, що всѣ люде серіозно ваню народного інститута въ банківій карко-

думаючай, котримъ добро „Народного Дому“ и въ загалѣ рускої справы лежить на серци, належно осудили ту ѹю безпамятну, беволову авантурничество въ такомъ дѣлѣ, де именно потрѣбно якъ найбѣльше такту и приличности.

Мы не сумнѣваемо, що не знайдеся нѣ одинъ обіянаній съ нашими справами народными інтелигентній Русинъ, котрый повѣривъ-бы не то въ выфантазованый противниками рускої ідеї народної, „катилинарскій заговоръ“ народовѣвъ противъ „Народного Дому“, але хочь-бы въ яку-небудь и найдобнѣшю ихъ інгеренцію въ томъ дѣлѣ на можливу шкоду для рускої справы. Все и всюди берегчи всѣхъ дотеперѣшніхъ здобутківъ галицко-руського народа, — се одна въ основныхъ точкахъ програмы народовѣвъ и она нѣколи не була спущена въ ока и підъ тымъ взглядомъ народовѣвъ стоять доси, и певно дальше стояти будуть — безъ докору. Щобъ недалеко сагати, позволимо себѣ пригадати тымъ, що сиплють клеветы на народовѣвъ, одинъ недавній епизодъ въ історії самого „Народного Дому“.

Дѣялось то минувшого року бѣльше-менше о той порѣ, якъ появилася сего року брошюра. Въ „Общомъ рольнико-кредитномъ Заведенію“, де за цѣлыхъ десять лѣтъ его вегетована анѣ не запахла кость народовѣвъ, де отже господарка була въ повнѣмъ значенію „настоѧщо-руськія“, розгостила ся на добре опирь краю. Тогда синдикъ „Народного Дому“ (більше разомъ и директоръ захищеного банку) пойшовъ съ чолобитнемъ до п. Згурского, директора банку краевого, и до п. маршалка Зыблікевича умовлялися о позичку въ банку краевого. П. маршалокъ заспівавъ єму гарну пѣсеньку: за позичку для Заведенія нехай дадуть въ заставу „Народный Домъ“. Въ „парафії“, до котрої має честь належати дръ Іванъ Добринський, вийшлося доволѣ такихъ патріотівъ, що готовы були будь-що-будь отдать „Народный Домъ“ на ласку и неласку пановъ Згурского и Зыблікевича. „Мира“, правда, що тоды на свѣтѣ не було, бо панове шляхта ще не квапилися до выборівъ въ раду державну, але „Слово“ и „Новий Проломъ“ підъ той часъ були прещанія въ живихъ и могли були написати щось на темату „катилинарскаго заговору“ а бодай на темату легкодушности въ замоту-и-бѣсѣдѣ. Въ органахъ близько стоячихъ той

ломній переверты. Ті органы мовчали тоды, мовъ вакляти: въ заставу „Народного Дому“ польско-шляхотскому банкowi не добавили они чомусь небезпечности, а бодай не висказували того. Одно „Дѣло“, органъ тихъ народовѣвъ, що, мовлять, напослѣдокъ отдали „Народный Домъ“ Полякамъ, звернуло тоды смѣло и рѣшучо увагу цѣлої рускої суспільності и членовъ самого „Народного Дому“ на велику небезпечність, яка грозить той першої галицко-руській інституції черезъ намѣреній заставу єї за позичку Заведенію.

Голосъ „Дѣла“ бувъ рѣшающимъ на загальному зборѣ членовъ „Народного Дому“. Мимоколь портованихъ прихильниками злочастної гадки „Отзызовъ“ загальний зборъ перешовъ надъ небезпечнимъ внесеньемъ до дневногого порядку. И слава Богу! Цѣлый „Домъ Народный“ бувъ-бы описанівся въ польскихъ рукахъ, бо якій величезній бувъ дефіцитъ въ Заведенію, о томъ підъ той часъ знали такі люди, якъ дръ Іванъ Добринський, але нынѣ вже всѣ знають въ вѣстей, які пробиваються крѣзь стѣни банку о высотѣ пожичокъ въ Россії... Пригадуємо сей епизодъ въ найновѣйшої історії „Народного Дому“ не для рекримінанції, але толькъ щобъ показати, на сколько можуть мати реальну підставу всѣ інсініації и інвективи, вимѣреній по причинѣ брошюри на народовѣвъ.

Фактъ єсть, що нѣхто въ Русиновѣ не мавъ нѣ найменшого впливу на приготовуваннѣ въ синдикатѣ мѣста Львова процесу противъ нынѣшнього варяду „Народного Дому“. Яка причина того евентуального процесу, мы вже розказали въ попередніхъ роздѣлахъ статті. Синдикатъ мѣста Львова оправа свое право вимѣщатися въ дѣло „Народного Дому“ на підставѣ документівъ и свого статута. Коли рада мѣста Львова не уступить бтъ свого наївненія и ухвалить вигочити процесъ противъ нынѣшнього варяду „Народного Дому“, то таї само Русини народовѣвъ якъ и фракція, котрой выставляють ту нашу інституцію на затрату и вмѣшуваньеся непрошенихъ єї опѣкуновъ. Та, що управлюють нынѣ „Народнымъ Домомъ“, не прїмають нѣкого въ Русиновѣ, якъ лиши людей въ своїхъ фракціяхъ. Не говоримо вже, що до „Народного Дому“ не допускаються народовѣвъ, але тутъ не мають приступу навѣть и та люде, що не зачисляються до народовѣвъ але и не належать до управлюючої інституцію фракції. До чого таке поступованье може довести, мы вже разъ виказували (гляди „Дѣло“ ч. 113 въ 1884 р.) и тутъ ще разъ то пригадуємо. Така інституція якъ „Народный Домъ“ повинна сполучати всѣхъ Русиновъ и мати десятки тисячевъ членовъ. Тымъ часомъ до 1884 р. мавъ „Народный Домъ“ лиши 333 членовъ. Коли бтъ 1881 р. померло 69 членовъ, то на

Предплати на „Дѣло“ для Австрії: для Россії:
за цѣлый рокъ . . . 12 зр. на цѣлый рокъ . . . 12 рубл.
на півъ року . . . 6 зр. на півъ року . . . 6 рубл.
на четверть року . . . 3 зр. на четверть року . . . 3 рубл.
съ дод. „Бібліотеки“: съ дод. „Бібліотеки“:
за цѣлый рокъ . . . 16 зр. на цѣлый рокъ . . . 16 рубл.
на півъ року . . . 8 зр. на півъ року . . . 8 рубл.
на четверть року . . . 4 зр. на четверть року . . . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
за цѣлый рокъ . . . 5— за цѣлый рокъ . . . 5 рубл.
на півъ року . . . 2-50 за півъ року . . . 2-50 рубл.
съ дод. „Бібліотеки“: на самъ додатокъ:
за цѣлый рокъ . . . 19 зр. на цѣлый рокъ . . . 6 зр.
Поодиноке число коштує 12 кр. а. в.

Для Заграниції, окрім Россії:
за цѣлый рокъ . . . 15 зр.
на півъ року . . . 7-50 зр.
на четверть року . . . 3-75 зр.
съ дод. „Бібліотеки“: на самъ додатокъ:
за цѣлый рокъ . . . 19 зр. на цѣлый рокъ . . . 6 зр.

Поодиноке число коштує 12 кр. а. в.

ДѢЛО

ВЪ КАРПАТАХЪ.

Написавъ Іванъ Нечай.

(Даліше.)

Священикъ вѣдчинъ царскій врати, почавъ відти по церкві. Рознеслась благовонія, але не дороги смири, не ладану, а дешевого яловцю. На хорахъ невеличкій школляр-дякі, повибрани въ обрітчика, начали сипати чудовими альтовими голосами. За ними заспівали всѣ люде: и чоловѣкі въ молодцівъ и дѣвчата. Якъ давній альтовій голосъ у хлоцьївъ! Якъ чиста та звѣній спрапѣ у дѣвчать! Видавались зъ масы гуковъ таї чисті та дужі голоси, котрі зробили-бѣ честі єщо въ великихъ театрахъ. Два високій чисті альты на хорахъ дзвенѣли, якъ срѣбній дзвонікъ. Ихъ не заглушувала компактна маса голо-воги молодиць та дѣвчать. Люде, якъ видно, дуже добре позамѣчали мелодія пѣсень, бо співали гармонично и не розніли. Часомъ тѣлько коблька міо-воги голо-воги затягали на конці або трохи розніли. Тогда обголене лице старосты, що стоять до мене бокомъ, виставляючи свої гострі профіль, поверталося въ той кутокъ, де рознили дѣвчата. Староста розговаривъ якось на смішкуватої свою тонкій губи, хитавъ головою ще і легенікою сваривъ пальцемъ на дѣвчать. Дѣвчата боромливо спускали очи въ низъ. Мотиви церковнихъ пѣсень старинні, якісь кучеряві, похожі трахи на дрешній мотиви українські, а трахи на католицкі. Люде хрестились не грема пальцями, а всею пі-

тернею, ледви назначаючи хрестъ на грудяхъ. Служба Божа йшла довго. Священикъ після євангелія сказавъ прехорошу проповѣдь доволѣ чистымъ нашимъ языкомъ. Въ церквѣ стало душно. И вийшовъ на двѣрь и пішовъ оглядати село довгюю улицю. Улиця пішла въ глыбоку щилину мѣжъ горами. Надъ хатами, за городами, неначе висѣли старій густій садки високо по бокахъ крутої гори. Підъ старими деревами сидѣли купи дѣвчать въ червонихъ сподніцахъ съ чорними лапатими квѣтками. Сонце ясно освѣчувало гору, зеленій сади и ясній костюмъ неначе квѣтки цвѣли на зеленому полі. За мною йшла улицю вже немолодица молодиця. Я розговаривъ єю не звѣсту на темату „катилинарскаго заговору“ а бодай на темату легкодушности въ замоту-и-бѣсѣдѣ. Въ хатѣ було якось сумно, вѣбъ темно, хочь промінія сонце лилося черезъ вікна. Тѣлько бѣлій комінъ, бѣла півчайка бѣла скатерть на столѣ трохи звеселили сумній видъ. На скатерти були вирѣзанія ножемъ слова: „Най добро бує въ хатѣ“. Обстава була звичайна, якъ и въ українськихъ хатахъ: тѣ-жъ ланы, тѣ-столи, тѣ-же мисники, жердка надъ ложжомъ. Тѣлько замѣсть українського пола стояло широке ложко съ сінімъ коміномъ та съ плоскими подушками съ квѣтникомъ та съ синтетическими наволочками. Хата була на

помості, але помосту було не знати підъ чорнинимъ піломъ та засохлою грязю. Зъ комина черезъ шию димъ виходить просто на горище и черезъ драницю покрівль пробивається на двѣрь. Въ хатѣ було не такъ чисто, якъ буває въ українськихъ хатахъ, хочь і чистѣйше, нѣхъ въ мазурскихъ. Обернувшись, я ледви не наступивъ на маленьку датину двохъ роківъ. Вона була сла-ба и лежала долі коло прищіпчка на проостеленій дрантинѣ.

— Се ваша дитина? — пытаю я у баби.

— Нѣ, моє дочки. Бачте, такъ собѣ, не законне.

Баба скинула зъ плечей свої обрусь, роз-кнутала голову. На головѣ въ неї бувъ „чилокъ“, се-бѣ то очѣпокъ. Се той самий український очѣпокъ, толькъ не короновидний, а плеоковатий, зовсімъ похожій на таї шапочки, які надягають на маленькихъ дѣтей. Вонъ спускається на вуха и виступає на лобѣ въпередъ зубцемъ. Въ сихъ очѣпокахъ всѣ молодицї ходять дома, навѣть по вулиці. На бабѣ бувъ корсетъ безъ рукавівъ, толькъ коротчай одъ українського. Я придививася до єї лиця. Лице було не старе, але дрогеньке, дробненьке, якъ у малої сухої дѣвчинки, и сухе, худе, нуждене та мizerne. Тѣлько карпій гострі очи звіселяли сей нужденій молодицї видъ.

Я хотѣвъ єсти на лавѣ. Лава була не зменена: валилися якісь крихти. Баба постелила на лавѣ шматокъ полотна.

— Де жъ ваша человѣкъ? — пытаю я баби.

— Та въ церквѣ.

— А старий вашъ человѣкъ? — пытаю.

— Нѣ, молодчай одъ мене на шість роківъ. Се вже въ мене третій „чилекъ“. Съ першимъ я жила 20 роківъ, зъ другимъ 4, а се вже въ мене третій.

— Якъ же єго прозывають? — пытаю я.

— Францъ Нахманъ.

Се прозиваще мене здивувало: вонъ було не руoke.

— Яко-жъ вонъ вѣри? — пытаю я.

— Та вонъ бувъ такої вѣри, якъ у Щавиці (єе б

Нові закони.

ІІ.

Краївний закон про дорожній фонд.

Одною з найважливіших легислативних праць минувшого сесії галицького краєвого сейму було ухвалення нової зміни до іншої візьмадахи дотеперішнього закону дорожного з 18 серпня 1866 т. 15 в. з. д. з 1867 р. Позаяк справа дорогова належить у нас до найважливіших справ красних, мусить отже і законодавство, братися до справи дорожних загальним буди інтересом. Для того поєдамо новий закон наперед въ повністю текстом а оттака подамо нашу увагу і заміти въ той спосіб, якъ се зробилимо при законі о воло-щугахъ.

Новий до дорожного закону санкціоновано на дні 7 серпня с. р. зустрічено:

Арт. I. Постанови §§. 11, 12, 13, 14, 16, 18, 19, 25, 26, 27, 28 і 31 краївого закону з 18 серпня 1866 т. 15 в. з. д. з 1867 р. въ дотеперішній текоті зберігають ухайдені і мають зустріти якъ сільські: §. 11. Кошта будови і удержання краївської дороги поносить краївський фондъ. Чи въ якій Славиніні до Львова і хоче наочно переконатися о духовій житті Русі? — що ми можемо їму показати? Хаба той будинокъ „Народного Дому“, що належить до верха світла побитими дінами і облітаючими тінками?

Можна-бы ще богато іншими хібъ виказати въ дотеперішній варіанті „Народного Дому“, ми перестаємо однакож лише на сільські будинки! Не можемо однакож мовчкомъ помнити тон — коли маленько лише скажемо — корони передавости тихъ людей, въ рукахъ которыхъ засібъ спокійно „Народний Домъ“ спочиває. Руска сія інституція і доси ще не застабувана, на кого належало! Чи можна-ж тепер дивуватися, що хто-небудь до неї м'яшався. Такъ то отпала чутка нерівності і зашарувальстві та країна вузькоглядість въ ділахъ народнихъ! Тутъ можна сміло сказати: „Хто сіє вѣтеръ, збирає бурю!“

Тимъ часомъ псевдорускі органы (впрочемъ і не дівина) не знають інчого ліпшого якъ сипати голословними клеветами на народовіть і доказувати, що будто они тому звинили, що тепер „Народному Дому“ загрозила небезпека. Пожадіть панове! Національно добро інститута лежить на серці якъ нібудь імъ байдуже хто писавъ брошур, то имъ не байдуже чимъ і для кого весть „Народний Домъ“ і коли потреба буде, то они виступлять цілою силою і енергією і будуть все можливе робити, щобъ „Нар. Домъ“ оставалася на завжди інституцією народно-руською і щобъ не перейшовъ въ чій небудь чужий і рускому народові въ Галичині ворожі руки. Одно, въ чімъ народовіть винувати можна, т. в. що они скорше не старалися розв'язати справи і не постаралися, щобъ си зарадити на добре, не чекаючи якъ хтось чужій стане до неї м'яшатися.

— Чи се у васъ такій хлібъ печуть? — спитавъ я.

— Гей, такій; ще печемо і вівсяній, а ішениці въ насъ зовсімъ нема.

— Чи стає-ж у васъ свого хліба на цілій рікъ?

— Ні, не стає; не стає і своя картопля. Се вже мы купили хліба та картоплі на Беніграхъ. Торкъ бувъ уродивъ у насъ хлібъ, та якъ полили дощ, то позносило зъ гори половину споньбъ, позносило й сіно; пропавъ хлібъ десь по долинахъ, а решта погнила, бо дощі йшли два тижні і не можна було хліба висушити. А сего року дощі новыносили картоплю зъ поля, толькъ й зберіглась по краяхъ. Не будемо мати картоплі: придеться купувати... Въ молодцівъ голо-съ задрожавъ; зъ очей покотилася дів'я слізы по сухихъ щокахъ. Вона втерла ихъ рукавомъ. Мені стало жаль бідної людини.

— Що-жъ ви варите на обідь?

— Варимо червоний борщъ, а то більше кислу капусту та горохъ або фасолю або бобъ.

— А каша є у васъ?

— Нема, хіба хто зробить крупу зъ ячменю. А зъ вівсяній муки печемо хлібъ на сільській. Варимо зъ сирої пироги (вареники).

И спріяді въ Карпатахъ не дурно такі сухорялі люди: тутъ обмаль хліба, а робота тяжка. Треба лазити по високихъ горахъ, треба багато працювати коло поля, засипаного дрібними каміннями.

Попрощаючись зъ многомужною Самарянкою съ темними очима, я вибішивъ зъ хати. Въ дворі

вътогового фонду громадських дорігъ, на річку якого обов'язано єсть повітова рада ухвалити щорічно потребну дотацію (§. 26, al. 4). До фонду того випадають додатки до податківъ (§. 12 al. 3), якъ також доходи зъ викупна неужитихъ въ протягу року престацій і зъ неужитихъ грошевихъ оплатъ (§. 14). §. 14 За підставу до обчислення річної престації, служить будуть синою домб'я і родин, вагадано шарті. Списи такі будуть складатися підъ контролемъ повітового відділу місцевими органами (§. 28) що три роки після стану, якій находитися въ громаді і на двірській обшарі дні 31 грудня. Престація має дорожній зарядъ, въ міру потреби, зважити рікъ-річно въ цілості якъ також несповнений въ терміні престації виконати безъ проволоки на кошти обов'язанихъ. Неужиті въ протягу року престації мають обов'язані до 30 днів по скінченії рікъ оплатити після цієї викупна (§. 16), а грошеву вкоту въ того титулу, якъ також зъ титулу зъ неужитихъ грошевихъ оплатъ, начальникъ громади і начальникъ двірського обшару, внести безъ проволоки до каси повітового відділу (§. 27). Престація въ натурі обмежується на територію громади разомъ зъ двірськимъ обшаромъ, становищами одну місцевістю, вольно однакт дорожнімъ засадамъ ужити тяглою роботи до достави матеріалівъ, находящихся въ другій місцевості, іноді условів'я, що достава та доконано буде може въ протягу одного дня. Наколи контрабуентъ не хоче або не може самъ виконати престаційної роботи, въ такому случаю виконати престаційної роботи, въ такому случаю заступити його може въ виконаню престаційної повинності лиць особа, цілкомъ сподібна до тієї роботи. Особи, які не скінчили б'єсмайцяного року життя, або задя старости неспособні суть до роботи, не можуть заступити нікого въ отбуванню дорожніхъ повинностей. §. 16. Кождий до престації обов'язаний (§. 12) може бути після викупністи сплатою її вартості, на підставі цієї, установленихъ повітовою ради (§. 26), а то въ протягу шести піднівъ відъ дня оголошення цієї викупна. §. 18. До будови або реконструкції повітової або громадської дороги, важко підъ взглядомъ комунікації а коштовної для повітів, удана буде може субвенція зъ краєвого фонду.

(Дальше буде).

ДОПИСИ.

Зъ України.

(Приїзд царський. Продукція українськихъ пісень передъ царемъ підъ проводомъ М. Лисенка. Заборона цензури на печатанье Лисенкової канцелярії „Біть пороги“. Що зъ того вийде?) Не знаю, коли дойде Вашъ отсе місце письмо, та наврядъ чи й дойде коли-небудь, такъ наші обставини. А все ж таки, не важаючи на се, пишу Вамъ, щобъ знали, якъ намъ тутъ живеться. Всі увага тепер вінвернена на приїзд царський до Києва. Мати рускихъ городівъ ладиться вістрічати гостя въ далекій півночі, тожъ і порані тепер повсюду такого що мозяєть: „Мити, більти — завтра величень!“ Та коли глянти на лиця людей, то не велася а трівога на нихъ малиється. Не побачите живого руху людей звичайнихъ въ гірській, якого-бъ можна надіятись передъ такимъ горгествомъ, а скоріше можна-бъ замінити, що гірське наче опустієть, якъ бы не жандарми, поліцейські та воєнні, що конно і п'шки вештаються улицями. И не дівина, бо всіякої рода розворідження, що посыпались то зъ поліції, то бъ генераль-губернатора, повіяли якими такими душнимъ воздухомъ, наче-бъ за тимъ мала слідувати якъ грізнина туча, передъ котрою всяка животина захову-

на тиждень передъ приїдомъ цара візвавъ генераль-губернаторъ нашого країни М. Лисенка, що бъ на концертѣ, що устроїтися въ честь царя, були відспівані такоже дзвінії українські. Вибіръ полишено М. Лисенкові і віддано ему въ той цілі въ розпорядимъ хоръ опери, до котого бъ що прийде після потреби співаківъ і солов'ячокъ, але толькъ въ-пом'якъ добре візвестити ему і „благонадежнихъ“ особъ. Усі солов'ячі і солов'ячки виступають на концертѣ въ театрѣ въ українськихъ народныхъ костюмахъ і віспівають народну пісню „Гей не дівуйте“ і композицію М. Лисенка „Туман хвилями лягав“ въ оперети Старіцького „Уголен“). Про сей поступокъ генераль-губернатора всіляко у насъ толкують, божъ віво якось чудно виглядає въ прикладѣ до вівестного указу въ 18 мая 1876 р., силою котрого таки недавнією цензурую заборонено видали въ світъ кантуту тогоже М. Лисенка „Біть пороги“ і то навіть съ текстомъ Шевченкового Кобзара, дозволеної цензорю! Тому-то одні думають, що продукція українськихъ пісень передъ лицемъ Государа-Імператора въ національнихъ українськихъ костюмахъ (такоже прилюдно недозволеныхъ) не мати-же іншого значення, якъ продукція чого-небудь

коло комори стояли два сажні плиновихъ дровъ.

— Се ваші дрови?

— Гей, наші. Наше поле въ лісі на північ, тамъ і лісъ нашъ.

Дрови у баби въ дворі багато. Видно, що тутъ въ Карпатахъ є і свій вигоди: люди не мерзнут зимою въ хатахъ.

— Прошайте, татко!

— Най буде здраві! Щасливі дороги!

Зостаньте здраві! — казала молодиця, прощаючись зо мною.

Подыхавши об'їжджимъ горскимъ воздухомъ, я вернувся до церкви. Купи чоловікъ та молодиця стояли на цвинтарі. Люди не помічались въ маленької церкві, бо въ селі 180 хатъ.

Посля служби Божої свяченіївъ попросивъ насъ подивитися на олтарь. Въ олтарі все було, якъ і въ церквахъ на Україні. Образи старі, краска на нихъ вже поблазила. На престолі лежала евангелія рукоописна. На першому листі бувъ латинський надпіс, зъ котрого можна було дізнатися, що евангелію подарувавъ церкві якісь Захарій Йорданъ, каштелянъ Zavichovstensis і капитанъ. На підписі значився 1542 рікъ.

Евангелія була писана такими чудовими чистими та гарними буквами, що мені зъ початку здається, ніби вона печатана. Писана вона полууставомъ. Убога церковця спромоглася купити печатану евангелію толькъ отсе на дніжъ. Оглянувшись кругомъ себе, я подумавъ, що знаходжу въ якомусь музею древностей.

Вийшли ми зъ церкви. Хлощъ та чоловікъ

ки стояли купами за оградою. Въ більшихъ синіхъ та червонихъ та синіхъ шатромъ на комб'ярхъ, на грудахъ, въ чорнихъ капелюхахъ, обвязанихъ червоними стрічками, перевитими білимъ шнурками, групи людей були доволі маївничими при яскуному сонці. Толькъ зовсімъ голі лица чоловіківъ та дідівъ непреміно вражали очі.

Панъ-отець запрошивъ насъ до себе. Коло самові школи за оградою перестрібъ на сів'яничкій старий дідокъ съ довгимъ волосямъ на голові. Се бувъ шляхтич Мирлевичъ. Більш приставъ до священика, що хоче перейти на латинський обрядъ, говоривъ що його батько чи дідъ бувъ латинникомъ, залишивъ въ Карпатахъ зъ Минської губернії та тутъ привівъ унію. Ми почали вговорювати, щобъ вонь не кидавъ унію, після не тільки мужика віра, але й панька. П. Б. трохи сердився, вговорювавъ старого і казавъ, що якъ бы руска віра була не добра, то вонь покинувъ бы й. Старий трохи вгравався, показавъ намъ старий документъ на шляхтичесько, писаний по латині, але відома річъ, що такихъ документівъ въ Минській губернії Поляки фабрикували тисяччі і може ся фабрика виробила не один десятокъ польськихъ графівъ, котрими въ Польщі хоче греблю гати. Діло було такъ, що якъ старий шляхтич підівся коли въ Ізраїлю та съ кимъ тамъ поговорити, то приходить до священика та й намагається перейти на латинський обрядъ. Конечно, не просто Мазаури єго підмовили.. Въ Карпатахъ въ рус-

кихъ селахъ кожний польський кіндзіз, кожний лісничий, і економъ, і яківсь куцевський шляхтич, — кожний воде латино католикою проплананду, а русікъ священиківъ слідагь і називавъ. Сія панове показали себе несподівано дуже дотепніми до сего „горожанського“ обов'язку, котрого вони такъ не люблять въ Москві та въ Німеччині.. Старий шляхтич вгравався і до сего часу здотається въ рускій вірі. Ми зайшли до панъ-отця. Панъ-отець ще молодий, але розумний, учений, привітавъ насъ дуже радо і широ. Дімъ священика чималі, побліблений въ середині, толькъ стеля зъ ліпнинами і несподівано візьмавъ въ руки візитницю Государа-Імператора въ національнихъ українськихъ костюмахъ (такоже прилюдно недозволеныхъ) не мати-же іншого значення, якъ продукція чого-небудь

Мені здається, що п. Б. казавъ правду; хоча на муровану церкву треба багато грошей, але читальню заснувати не такъ труdnо, аби була добра вірі. (Дальше буде).

"жестнаго"; другой вновь навлаки думаютъ, что украинская пѣсня "голоса та правда, якъ Господа слово" не можетъ переговоры мимо ушей великого гостя, не вразивши въ сердце его, звѣстного любителя спѣву и музыки, а послѣ того надѣяться можна поблаги для украинского слова на Украинѣ. Дай Боже, щобъ поглазъ сей послѣдній не завѣтъ насть, бо украинскій народъ не бажає нѣчего болѣше, якъ обезпечи своихъ людскихъ правъ и свободы для мирного розвитку украинскаго слова и просвѣты на роднѣй мовѣ. Сими бажаньямъ кончая свое письмо, надѣясь оповѣсти Васъ опесла про дальшу ходу дѣлъ.

Зъ Кієва.

Вчора 16 (28) серпня по годинѣ въ бѣлье прибувъ до Кієва, вертаючись въ Австро-Імпірію, царь Александръ съ царицею, престолонаследникомъ сыномъ Юріемъ и братомъ Владимиromъ. Звѣтайнно, на дворці зелѣнії въ вѣтру вистрили генераль-губернаторъ, голова мѣста Кієва (который підѣть хлѣбъ-соль) и великий тискъ войсковыхъ и цивильныхъ урядниковъ. Была дворця выставленій були гимназисты войскової гимназії; да же, повернувшись на бульваръ, починаючи отъ дому п. Конинського, довго лавою въ два ряды стояли дѣвчата гимназистки, а да же гимназисты и реалісты (успѣхъ ихъ тысячѣвъ не менше якъ пять). Народу не вельми богато було; бо не всѣхъ пускали на улицѣ, котрими хіхавъ царь. Перше всего царь вступивъ въ соборъ св. Софії, де вистрѣло его духовенство на чолѣ съ двома митрополитами: Платономъ и Михаиломъ сербскимъ. Улицѣ, по котримъ хіхавъ царь, були прибрани флагами державного колеру, а въ вечерь мѣсто освѣтилося илюмінацію. Скрывъ по всему мѣсту велико було, щобъ ворота ще отъ півдня були позамкани, щобъ била ворота стояли сторожѣ и нѣкого такого, кого они на лицѣ не знаютъ, не впускали въ въ дворѣ, нѣ въ двору на улиці. Царь передувати-ме у Кієвѣ пять днівъ. Сего дня 17 (29) серпня, призначений бувъ оглядъ войска, котрого на сей часъ підѣть Кіевомъ буде тысячѣвъ въ 60. Хочъ войско відралося, але въ самога ранку поливъ дощъ и огляду робити не можна було; певно онъ отбудеться завтра. Сими же дніми отбудеться за високихъ гостей концертъ, на котрому підѣть проводомъ Микола Лисенка хоръ въ оперы отпѣває и дає українській пѣснѣ, мѣжъ ними "Гей не дивуйтесь добрій люд". Хоръ, кажуть, буде убраний въ національне уbrane. Зъ того же виходить, що царь, почувши українській пѣснѣ и українськое слово, внесе батьківську заобору... Дай Боже, щобъ се наступило, хочъ українській народъ и его житѣе заслоняють передъ царемъ темній силы „обрусилильвъ“...

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австро-Угорска Монархія.

(Розпорядженіе министерства справъ внутрішніхъ о заставничихъ), выдане сими дніми, дотыкає важнихъ квостій економичніхъ низшихъ верствъ суспільності и для того заслугує на всяку увагу. Змѣстъ сего розпорядженіе єсть слѣдуючий: Передъ удѣлениемъ концесії на заłożеніе заставничого заведенія має потична властъ передъ всѣмъ заставити надъ особою, котра заведеніе отворити намѣряє, якъ такожъ надъ тымъ, чи въ даної мѣсцевості окажеться потреба такого заведенія. При конкуренції обобщ., громадъ, товариствахъ осообами приступими къ концесію, першія мають першістество. Такъ дикъ збороненими єсть лучига интересъ заставничій съ іншого рода промисломъ, для того передъ наданьемъ концесії вислѣдить треба, чи підадати не займають кромѣ сего ще якимъ другимъ промисломъ. Въ случаахъ, наколи-бы кандидатъ хістно якимъ другимъ промисломъ займався и той другій промислъ дававъ способність людямъ до робіння довгобѣї, спонукававъ до заставлювання своїхъ рѣб'їв, або спинавъ надобрь надъ заведеніемъ заставничимъ и служивъ толькъ покривою для р旣чихъ нечестивихъ интересовъ кредитовихъ, въ такихъ случаахъ безваглядно отвореніе заведенія заставничого зборонити належить. Зъ тыхъ самихъ причинъ не вольно лучига интересъ заставничого съ шинкарствомъ, торговлемъ виктуваливъ, крамарствомъ и т. п. Стараючись о концесію, має предложити регулямію, котрой властъ докладно розслѣдати повинна, особливо що до установленія висоты отсотокъ и побочніхъ належностей. Високій отсотки, або унормованіе побочніхъ належностей въ підѣтвійній способѣ, якъ такожъ застеженіе себѣ заплаченія въ горы отсотокъ и належностей побочніхъ має становити причину отмовленія концесії. До розпорядженія министеріального долучено взорецъ формуларія на квити заставничій. Після сего взорца мають всѣ заведенія вдавати квити заставничій; форма та піднесена повышенніемъ розпорядженіемъ до ряду есенціональныхъ частей умовы, заключеної мѣжъ заведеніемъ а отдаючими рѣб'їв въ заведеніе. Кожда познѣшша змѣна регулямію підлагаетъ скремому затвердженю власти. Концесіонованій заведеній підѣть розпорядженіе министеріальне підѣть дуже отругу контролю властей. Особливо повинній власти наглядати, щобъ стисло заховувано тарифу отсотокъ и належностей, щобъ заставовъ даліше не заставлювано и щобъ не давано новихъ задатківъ за квити заставничій. На случай заходачихъ приказуєтъ отобрали концесію розпорядженіе

миною. поступати съ воякою безваглядностю. Рѣвножъ отруго наказує згадане розпорядженіе виступати противъ неконцепціонованымъ покутнимъ заставничими заведеніями.

(Аферъ въ Кралеводворѣ.) Пристрастъ, выкликанія заостреніемъ-ся межинародныхъ относинъ мѣжъ людьми, живущими на той самой землї и маже підъ однімъ дахомъ, доводить виодѣ до результатовъ, недостойныхъ народа цивілізованого, недостойныхъ вѣку, въ котрому живемо. Свѣжимъ доказомъ сего афера въ Кралеводворѣ. Перебѣгъ єи подаємо підѣть донесенія піввурядового "Prager Abendblatt": "Дни 23 вересня о. р. мало отбудуться въ Кралеводворѣ торжество отворенія нової салѣ нѣмецкого товариства гимнастичного. Саме передъ розпочатьмъ торжества зібрались передъ домомъ, въ котрому мѣстито сала, громадка молодѣжи, котру розбогнала заразъ поліція. Незадово однакъ почала молодѣжъ зновъ зібраиться, а до неї почалися прилучати и старши. Все зраджувало неприхильний настрій для членовъ гимнастичного товариства и треба було одною искорки, щобъ запалити нагромаджений пальний матеріаль. Искорка така знайшла скоро. Зъ салѣ гимнастичної вишовъ членъ гимнастичного товариства фарбарь Матагъ и розпочавъ оварку съ декорами єи помежі зѣбранихъ. Сего только було и треба. Все кинулось прожогомъ на Матага, котрый спасомъ втечею до середини будинку. Жандарми и поліція віздержали товщу отъ вломання до середини, однакъ товща росла все більше и не думала усугубати. Не помогли просбы и представленія старости піввурядового и комисаря—тovща домагалася доконе увізення Матага; бажаню єи вдоволено и отвезено Матага до суду піввурядового. Се однакъ не вдоволило товщи, котра помимо того не розходилася зъ-передъ будинку гимнастичного. О год. 11 вѣзвавъ начальникъ піввурядового членовъ товариства гимнастичного, щобъ закончили своє торжество и розбіглися домовѣ. Поволя зачали заїздити підъ будинокъ вовы, котрі мали отвозити членовъ товар. гимнастичного. Коли на одинъ зъ таихъ вовзѣ вѣво колько членовъ и вѣзъ вѣхавати съ ними змѣта, напало на него около 80 молодихъ людей. Одинъ зъ сидячихъ на вовзѣ вѣставъ тяжко ушкоджений, колькохъ дознало легкі ушкодженія. Таки самі напади повторилися, коли другій вовзѣ вѣхавали зъ мѣста. Доперва коло год. 1-шо въ ночі наставъ суподїй: Противъ виновникамъ заряджено олѣдство." Только подає піввурядовий "Prager Abendblatt". Другій газеты перешовани информаціями проого суперечими отъ собою и такими виводами зъ тихъ же. Нѣмецкій газеты, особливо "Neue fr. Presse", стараючись всю вишив зібрати на Чехівъ и приносять той аферѣ чисто-національный характеръ; ческій газеты приписують вину аферы провокациї зъ сторони Нѣмцівъ и доперва, здається сльдство судове виясонити, по чїй стонѣ права.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Россія. Въ Кіевѣ „матери русихъ городівъ“ гостить вже отъ колькохъ днівъ пэръ Александеръ III съ свою родиною. Въ мѣстѣ якъ понятно торжество велике. Закимъ подаємо докладний описъ сего торжества звертаемо тутъ увагу нашихъ читателівъ на нынѣшній дописи зъ України и Кієва. Коротко лише згадаємо, що въ першій день гостини царя въ Кіевѣ панувала неустаюча злива и зъ тої причини мусивъ бути бложений переглядъ войска назначений на той день. Въ полуночи явилася у царя войскова дешутація, котру оттакъ царь запросивъ на снідань. По полуночиколо 2 год. вишовъ царь съ цѣлою родиною оглядили кіївській науковий и добробійній заведенія. Оглядъ розпочався дѣтності „благородныхъ дѣвиль“. — Знову розходати вѣсти що царь буде таки коронуватися царемъ Азії середної. Ось що пише въ той справѣ газета „Фарсъ“: Найважніша вѣсть якъ можу вами донести єсть, що царь приїде до Мерсу. Наступить то однакъ доперва въ 1886 р., коли зелѣніца закаспійска дойде ажъ до Мерсу а може навѣть ажъ до Бухары. Бude то коронація подорожъ царя Александра III. Царь мусивъ отложить наїденье коронованія въ Сармарандѣ на царя Азія середної, бо мусивъ бытъ въ такиій землї відбувати подорожъ зъ Оренбурга до Сармаранду — маже три недѣлі їзды — на коняхъ або возомъ, черезъ що паражувавсь бы на всій змѣнѣ середно-азійского климату. Для того отже положено коронацію ажъ до часу, коли море Каспійске буде сполучене зелѣніцею съ берегами Аму-Дарії.

Іспанія. Зъ Мадриду доносять до агентії Гавась, що мимо всякихъ старань правителю, щобъ згнести розъярене по поводу занятія островівъ каролінськихъ черезъ Нѣмеччину, розъярене то все таки не утасе, би навѣть чимъ разъ більше змагається въ цѣлому краю. Въ біогато мѣстахъ организуются демонстрації противъ Нѣмцівъ. Рада мѣста Валенса внесла протестъ до правительства противъ нѣмецкої акції на островахъ каролінськихъ. Правителю здається що має достаточно силъ, щобъ то розъярене придушити, котре стає ще тымъ більше небезпечне, бо починає вже обгортати и войско, котре вже дає ознаки недвоязичного свого виступленія. Газети „Liberal“ и „Union“ завѣрюють, що правительство въ Мадридѣ получило урядову дешушу, після котрої испанській корабль воєнній мали заняти вже островъ Іапъ и громаду островівъ Пелевъ не засташши тамъ при єї случайності нѣмецкої флаги. Вѣсть та викликала въ Мадридѣ велику радість. Говорять, що демонстрації въ Барселонѣ має більше значеніе, якъ всяки інші. Въ армії розписано складку, щобъ за зло-

жай грошъ жертвувати маринарці одну фрегату. Воопытники университету Севіллі вислали до маршала Андалузії петицію, въ котрой просять, щобъ имъ вольно було яко охотникамъ на случай потреби взяти участь въ борбѣ противъ Нѣмцівъ.

НОВИНКИ.

— Незвичайний вѣдъ представле нынѣ наша столиця. По улицяхъ рояться тисячі молодїжі, що прибула по єтночінку вакаційномъ задля дальшого школного труду. Мѣжъ прибувшими учениками єсть чимало и нашихъ многонадїніхъ русихъ соколиківъ. Тихъ витаемо мы щиримъ серцемъ и сердечними словами. Помагай Боже тобъ руска молодїжъ въ твоихъ заходахъ коло науки, въ твоихъ працяхъ и трудахъ! Дай Боже, щобъ ты просвѣтивши себе стала яснимъ свѣчникомъ для того народа, зъ котрого то вишила и котрый кормить тебе працею рукъ своїхъ!

— Проеос. епископъ Іоанъ Ступницій на просьбу Вс. о. Т. Карпика, пароха и декана устрицкого, приїхавъ дни 26 серпня с. р. вечѣрнимъ поїздомъ до Устрикъ дольшіхъ — въ супроводѣ Вар. крилошанъ Григ. Шашкевича, Матковскаго, Волошинського и Подолянського, де на дворці зелѣніон дорога бувъ привитаній всѣми властями, якъ правительственные такъ и автономичніе анатъ навѣть репрезентацію громади израильской съ рабиномъ и тойрою. Мѣсто було убране флагами и брамами тріумфальними: одною на мостѣ а другою при церкви. Дни 27 серпня на Успеніе Преосв. Богородицѣ яко въ день храмового и єпістолового державъ Преосвященный торжественну отпраവу въ церкви парохіальній и по гостиній принятю на мѣсцевого пароха бѣхавъ другого дня раннімъ поїздомъ до Переїзши. Народу було множество; онъ съ величимъ ентузіазмомъ витавъ свого улюбленого Владику. Духовенство якъ деканату устрицкого такъ и субдільніхъ зібралося для повітання Его Проеоса. епископъ Іоанъ Ступницій на просьбу

— Кменованія. Министерство просвѣти вименувало суплентомъ гимн. въ Золочевѣ п. Іоана Цалчинського учителемъ при гимназії въ Синоку, а суплента катехиту п. Феликса Юзефовича въ Бережанахъ дольшімъ катехитомъ при тамошній гимназії. — Рада школи краєвіа вименувала Василя Стеткевича дольшімъ учителемъ въ Чернівцяхъ; Тому Котулю дольшімъ учителемъ управляючимъ въ Короснѣ; Евстахія Даниловича зъ Межиріча молодшимъ учителемъ завѣдателемъ въ Рогознѣ; Григорія Шаранова молодшимъ учителемъ завѣдателемъ въ Станьковѣ и Ванду Лукашевичеву молодшою учителю школи етапової въ Сколю. — Дирекція фінансова вименувала концепцію скарбового Михаїла Грабокі, інспекторомъ податковимъ, а практиканта концепціового Іоаніфа Чарнека концепцію фінансовимъ.

— Мѣйська школа промислову у Львовѣ откривається сь днемъ 1 вересня с. р. Школа та складається въ двохъ отдѣлівъ: Одного загального двохлісівого въ чотирохъ отдѣлівъ опіціальніхъ т. є. 1) отдѣлу будівництва, 2) механіки, 3) хемії и 4) отдѣлу торговельного. До I кл. отдѣлу загального принимаються ученики скончавши ІV. кл. школъ народнихъ сть добрымъ успѣхомъ або котрі при вступній попытѣ показують добре приспособленіями. До II кл. можуть бута принятія ученики, що скончали І кл. таї школи або І кл. школъ середніхъ сть добрымъ успѣхомъ. До отдѣлівъ опіціальніхъ принимаються ученики, котрі або скончали дві класи загального отдѣлу або дві класи середніхъ або такожъ і ти що при вступній попытѣ показують достаточне приспособленіями. Наука въ отдѣліахъ загальномъ управлюючимъ въ Короснѣ: Евстахія Даниловича въ отдѣлівъ: Одного загального двохлісівого въ чотирохъ отдѣлівъ опіціальніхъ т. є. 1) отдѣлу будівництва, 2) механіки, 3) хемії и 4) отдѣлу торговельного. До I кл. отдѣлу загального принимаються ученики скончавши ІV. кл. школъ народнихъ сть добрымъ успѣхомъ або котрі при вступній попытѣ показують добре приспособленіями. До II кл. можуть бута принятія ученики, що скончали ІI кл. таї школи або ІI кл. школъ середніхъ сть добрымъ успѣхомъ. До отдѣлівъ опіціальніхъ принимаються ученики, котрі або скончали дві класи загального отдѣлу або дві класи середніхъ або такожъ і ти що при вступній попытѣ показують достаточне приспособленіями. Наука въ отдѣліахъ загальномъ управлюючимъ въ отдѣліахъ въ четверохъ дніахъ въ недѣлі а овіята рано въ будніхъ дніахъ вечериомъ. Випуски будуть отриватися въ дніахъ 1, 2 і 3 вересня бѣль 6. до 9 вечериомъ въ сь обѣдуючихъ дніахъ въ недѣлі а овіята рано въ 1 році въ канцелярії дирекції на III поверхнї въ ратуші. — На школу сь звертаемо головно увагу тихъ Руїновъ мѣста Львова, котрі не маючи достаточно средствъ щобъ подати європейськимъ дѣтямъ вище образование хотятъ имъ забезпечити як-тако істнованье. Ми Руїни въ загалѣ повинні якъ найбільше кидати до промислу та торговлї, бо тутъ наїм до дорога єе найбільше отвергає и того вимагає интересъ нашого народу, котрого чужїй елементъ найбільше зовсѣмъ вищеръ бѣль промислу та торговлї.

</div

кої публіки. Для більшої інформації звертаємо увагу на ім'яний анонс п. з. "Повідомлення".

— Добрий весті. Цісар дарував громадам Козельники, пов. львівського і Войків, пов. воєводицького по 100 зл. замоги зъ своїхъ приватнихъ фондовъ на будову школъ. — Преслав. еп. држ Ю. Палеш повернувъ ологди зъ Уніза до Львова. — Вице-президентъ пам'ятництва, п. Лебель, вернувъ все зъ урльону и обізвъ урядованіе. — Въ Томашіві украено зъ касы церковной 220 зл. готівкою; підозріного о крадіжі слугу церковного арештовано. — Зъ домініканського монастиря угінено двохъ молодихъ капеллянів за "обсервантъ", котрі очевидно затушили за "агніщиковими горшками зъ масомъ" по зъ монастирськими мурами. — П. Людомиръ (теперь Владимиръ Брониславичъ) Покровицький, зять о. Наумовича, перейшовъ зъ Київ на православіє.

— Причищеніє керівці въ Озерянахъ, пов. борщівського пайдено 35 штукъ фальшивомъ 10 и 20-крайчаровомъ монет. Въ ставі Зарубинцяхъ, пов. сколівського найдено такоже самі монети ажъ 82 штуки. — Николай Самаринъ, славний артистъ драматичний, помер въ Москві дні 25 серпня с. р. — Въ Бориславі арештовано Лейбу Нуту Гринбаху, одного зъ головныхъ предпремійцівъ, за ширеніе фальшивыхъ банкнотъ австрійськихъ и російськихъ підроблюванихъ въ Лондонѣ. Передъ єго арештованіемъ отбулася ще въ єго додаткові ревізії.

Весті зъ Адепархії Львовской.

Презенту полутили бть Виросовъ, матросъ Сильвестра: На Наварію, дек. щирецького, о. Константина Строцкій; на Нестанічи, дек. ходівського, о. Александеръ Даниловичъ.

Всесвітъ: Іоанъ Сінгалевичъ яко пар. въ Белзі, дек. синатинського а Володимиръ Озаркевичъ, яко завѣд. въ Новоселівці, дек. синатинського.

ПОСМЕРТНИЙ ВІСТИ.

† Дмитрій Лучаковский, гр. к. парохъ Должанки, повѣтъ тернопольського, упокоївся дні 28 серпня с. р. въ 73 році життя. Покойникъ бувъ широкозвѣтнимъ щиримъ рукою патріотомъ, а зъ єго смертю стратія Русь подольська зновъ одного зъ тихъ нечисленнихъ ветеранівъ-священиківъ, котрі тихою працею по селяхъ поклали перші основи до нашого отрідання. Покойникъ бувъ отцемъ дра Володимира Лучаковского, адвоката краївого въ Тернополі и щирого нашого дѣятеля. Вѣчна єму пам'ять!

† Текла зъ Авдіївськихъ Моравецька, вдова по священику въ Кам'янці ѿструмболовій упокоїлася дні 29 с. р. у Львовѣ въ 78 р. життя. Тіло покойникої перевезено въ неділю до Кам'янки ѿструмболовій, де и вчера отбуло похоронъ. Вѣчна єму пам'ять!

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

поручас 1315 67—?

препараты зъ гумы и выробы кавчуковий
для потребъ хірургічнихъ и іншихъ подбіныхъ.

Огнетрекалій и безпечній ѡтъ влому

КАСЫ солідно и прекрасно виробленія ст американськими замками и паскільвими засувками продаю дуже дешево
СИМОНЪ ДЕГЕНЪ,
1390 28—? у Львовѣ, ч. 19 ул. Валова.
(Простяга о кореспонденцію въ німецькому языку.)

Накладомъ Редакції „Дѣла“ ВІЙШЛИ ДОСІ:

1. Въ оборонѣ частіи зъ німецького Г. Раймунда, 3 томи въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зл. 50 кр. (съ пересыл. 2-70)
2. Дымъ, зъ російскаго И. Тургенева. Цѣна 1-50 зл. (съ перес. 1-70)
3. Стефанъ Лаврентій, зъ англійскаго Едуарда. 2 томи въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зл. 70 кр. (съ пересыл. 2-90)
4. Любовь Убогого Молодца, зъ французского Охтава Фейлемета. Цѣна 1 зл. 20 кр. (съ пересыл. 1-30)
5. Новорочній Дзвоны, зъ англійскаго К. Дженса. Цѣна 60 кр. (съ пер. 70 кр.)
6. Грошъ па праца, зъ шведскаго Дядька Адама. 3 томи въ одній книжцѣ. Цѣна 3 зл. 20 кр. (съ пер. 3-40)
7. Мѣщанське племя, зъ німецького Г. Раймунда. Цѣна 1 зл. (съ пересыл. 1-20)

Хто купує найменше за 10 зл., дostaє 20% робату.

Кромъ того можна черезъ Адміністрацію „Дѣла“ дѣстати:

Безталанне Сватанье, образъ зъ галицкого житя, написано Василемъ Барбіонкомъ (В. Барбіньськимъ). Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.) Весь дохдь призначений на фондъ стипендійнъ імени Володимира Барбіньського.

Скошеній Цвѣтъ, повѣтъ Володимира Барбіньського. Цѣна 1 зл. (съ пересыл. 1-20)

Цвѣтъ, зъ додхдомъ призначений на пам'ятникъ Володимира Барбіньського.

Всі повношій книжки суть найбільшій на подарунки.

Ц. к. генеральна дирекція
австрійськихъ жељезницъ державныхъ.
Випущена зъ плену ймп. важнаго бть 1 червня 1885 р.

Отходять зъ Львова:

Поездъ міжшаній о 6 год. рано до Стрыя.
Поездъ особовий о 11 год. 25 мін. передъ полуночью до Стрыя, Станиславова, Хиррова.
Поездъ особ. о 7 год. 10 мін. вечеромъ до Стрыя, Станиславова, Гусатина, Хиррова.

Приходять до Львова:

Поездъ особовий о 8 год. 5 мін. рано зъ Стрыя, Станиславова, Хиррова.
Поездъ міжшаній о 10 год. передъ полуночью до Гусатина, Станиславова, Хиррова.
Поездъ особовий о 6 год. 28 мін. до Стрыя, Львова, Звардона и въ 11 год. 13 мін. вечеромъ до Стрыя, Львова и Нового Санча.

Приходять до Станиславова:

Поездъ міжшаній о 4 год. 48 мін. рано зъ Нового Санча Львова, Стрыя.
Поездъ особовий о 9 год. 2 мін. передъ полуночью зъ Звардона, Стрыя.
Поездъ міжшаній о 5 год. 37 мін. по полуночью зъ Гусатина, Страниславова и Стрыя.

Приходять до Страниславова:

Поездъ міжшаній о 4 год. 40 мін. передъ полуночью до Стрыя Львова, Звардона.

Приходять до Страниславова:

Поездъ міжшаній о 4 год. 40 мін. рано зъ Стрыя, Страниславова, Хиррова.

Оливу машинову

до
ЛЮКОМОБІЛЬ,
МОЛОТЪЛЕНЬ РУЧНЫХЪ,
ТАРТАКАБЪ,
МЛІНОВЪ ПАРОВЫХЪ И ВОДНЫХЪ
и въ загалѣ до всякого іншого ужитку
въ господарствѣ,

Смаровило

до осей жељезныхъ,
Сърчаный мѣдикъ
(синій камень)

такъ гуртомъ якъ и частями поручас
по найдешевшихъ цѣнахъ

Складъ фабричный ФАРБЪ, ЛЯКЕРЪ, ПОКОСТОВЪ, ХЕМИКАЛІЙ, КІШОКЪ ГУМОВЫХЪ и АРТИБУЛОВЪ БРОВАРСКИХЪ, заразомъ и

торговля матеріаловъ.

ГІБНЕРЪ И ГАНКЕ
1407 у Львовѣ, 9—?
Рицкъ ч. 38.

Важне для Родичевъ.

Родичѣ, бажаючі примѣстити своїхъ синовъ, учащаючіхъ до школъ у Львовѣ знайдуть для нихъ добре помѣщеніе, здоровий и поживній харчъ и родительську опіку за умбрену цѣну въ доїнії урядника магістрату. Зголосуватися можна або вже тепер або при конці вакацій и съ початкомъ школного року до въ низу підписаного

K. Скібинській.

Львовъ, улица Галицка ч. 54.

Ц. к. кор. управ.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНИЙ БАНКЪ ГІПОТЕЧНИЙ

ВЫДАЕ ВО ЛЬВОВЪ и черезъ філії
въ Краковъ, Чернівціхъ и Тернополі

АСИГНАТЫ КАСОВІЙ

4 процентовій платні въ 30 днівъ по виповѣдженю.
4½ " " " 60 " "

Львовъ, 7 січня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(1883 20-7)

Кур'єр збіжда

зъ дні 28 серпня 1885.

Цѣна за 100 кильограммъ.

грн. кр. кр. кр.

Пшениця червона 5 75

Жито 5 75

Ячмінь 5 25

Овесъ 5 50

Гречка 5 50

Кукурудза стара 5 50

Пророць 5 50

Горохъ до варки 5 50

нас. 5 50

Сочевиця 5 50

Фасоля 5 50

Бобъ 5 50

Вика 5 50

Конюшина (передка) 5 50

Аніжъ 5 50

пшениця 5 50

Кін'я 5 50

Ріпакъ зимовий 5 50

Ріпакъ літній 5 50

Ріжъ (Лівіїка) 5 50

Насіннє лінівне 5 50

Насіннє конопляне 5 50

Хмель новий 5 50

Повѣдомленіе.

1885/6.

Рокъ V.

Въ школѣ музикі Емануила Качковскаго (залож. и концеп. въ 1881 р.) ул. Орієнська ч. 27 на 1. поверб., розпочинаються лекції съ днемъ 5 вересня с. р. Віночі бть 28 серпня, щоденій бть 10—1 і бть 4—6 год. Двохъ елефовъ на одну годину. Дві лекції въ тиждні. Оплата школнина въ всѣхъ класахъ босьмъ зл. мѣсячно. Виклади музикі въ языкахъ польському, німецькому, французскому і вітальському. Статутъ въ заведенію и въ книгарніяхъ безплатно. Науки удѣляю всѣмъ ученикамъ и въ всѣхъ отдѣлахъ особисто и не виручуєши нѣкимъ. Предметы: Гра на фортепіано и на гармонію, гра съ інструментами (Кантегрунд), теорія музикі, композиція, інструментація практична, історія музикі и литература музикої.

ЗМІНА ЛОКАЛЮ!

Честь маю повѣдомити Всечеснє Духовенство и П. Т. Публіку, що бть дні 1 вересня с. р. перенесь я свой

Складъ и рукодѣлью мужескої одежди

підъ фірмою

АНТОНІЙ ЩЕРБА

зъ дотеперішнього локалю н-р 16 при улиці Коперника до нового локалю улица Сикстуска ч. 16 (напротивъ гол. ц. к пошти.)

Заоштривши свой складъ въ величай добрій найновѣшіхъ матерій на осінній и зимовій одежди, виконую всяки ласкаві замовленія солідно и точно на означеній часъ після найновѣшіхъ модъ по найприємнѣшіхъ цѣнахъ. Поручаючи свою бть 18 лѣтъ существошу фірму ласкавимъ взглядамъ и протекції Всечесніє Духовенства и П. Т. Публіки, прошу о численній замовленії, остано, що остано зъ глубокимъ почтеньемъ

АНТОНІЙ ЩЕРБА, кравецъ мужескій, ул. Сикстуска ч. 16.

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“